

The copy filmed here has been reproduced thanks to the generosity of:

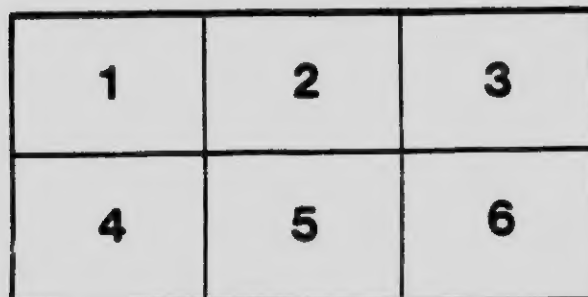
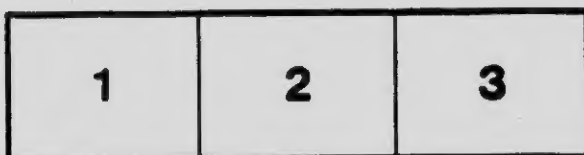
National Library of Canada

The images appearing here are the best quality possible considering the condition and legibility of the original copy and in keeping with the filming contract specifications.

Original copies in printed paper covers are filmed beginning with the front cover and ending on the last page with a printed or illustrated impression, or the back cover when appropriate. All other original copies are filmed beginning on the first page with a printed or illustrated impression, and ending on the last page with a printed or illustrated impression.

The last recorded frame on each microfiche shall contain the symbol ➡ (meaning "CONTINUED"), or the symbol ▼ (meaning "END"), whichever applies.

Maps, plates, charts, etc., may be filmed at different reduction ratios. Those too large to be entirely included in one exposure are filmed beginning in the upper left hand corner, left to right and top to bottom, as many frames as required. The following diagrams illustrate the method:

L'exemplaire filmé fut reproduit grâce à la générosité de:

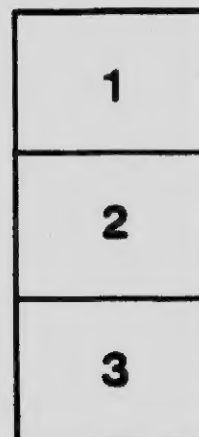
Bibliothèque nationale du Canada

Les images suivantes ont été reproduites avec le plus grand soin, compte tenu de la condition et de la netteté de l'exemplaire filmé, et en conformité avec les conditions du contrat de filmage.

Les exemplaires originaux dont la couverture en papier est imprimée sont filmés en commençant par le premier plat et en terminant soit par la dernière page qui comporte une empreinte d'impression ou d'illustration, soit par le second plat, selon le cas. Tous les autres exemplaires originaux sont filmés en commençant par la première page qui comporte une empreinte d'impression ou d'illustration et en terminant par la dernière page qui comporte une telle empreinte.

Un des symboles suivants apparaîtra sur la dernière image de chaque microfiche, selon le cas: le symbole ➡ signifie "À SUIVRE", le symbole ▼ signifie "FIN".

Les cartes, planches, tableaux, etc., peuvent être filmés à des taux de réduction différents. Lorsque le document est trop grand pour être reproduit en un seul cliché, il est filmé à partir de l'angle supérieur gauche, de gauche à droite, et de haut en bas, en prenant le nombre d'images nécessaire. Les diagrammes suivants illustrent la méthode.

Ілюстрована Шевченківська Бібліотека

№ 10.

420

НЕВОЛЬНИК

З 2 малюнками і портретом

Накладом „Канадийского Фармера“

852 MAIN STREET.

WINNIPEG, CANADA

Ілюстрована Шевченківська Вібліотека
№ 10.

НЕВОЛЬНИК.

З 2 малюнками і портретом.

Накладом „Канадийского Фармера.”
852 Main Street, Winnipeg, Canada.

PG3948

S5

N4

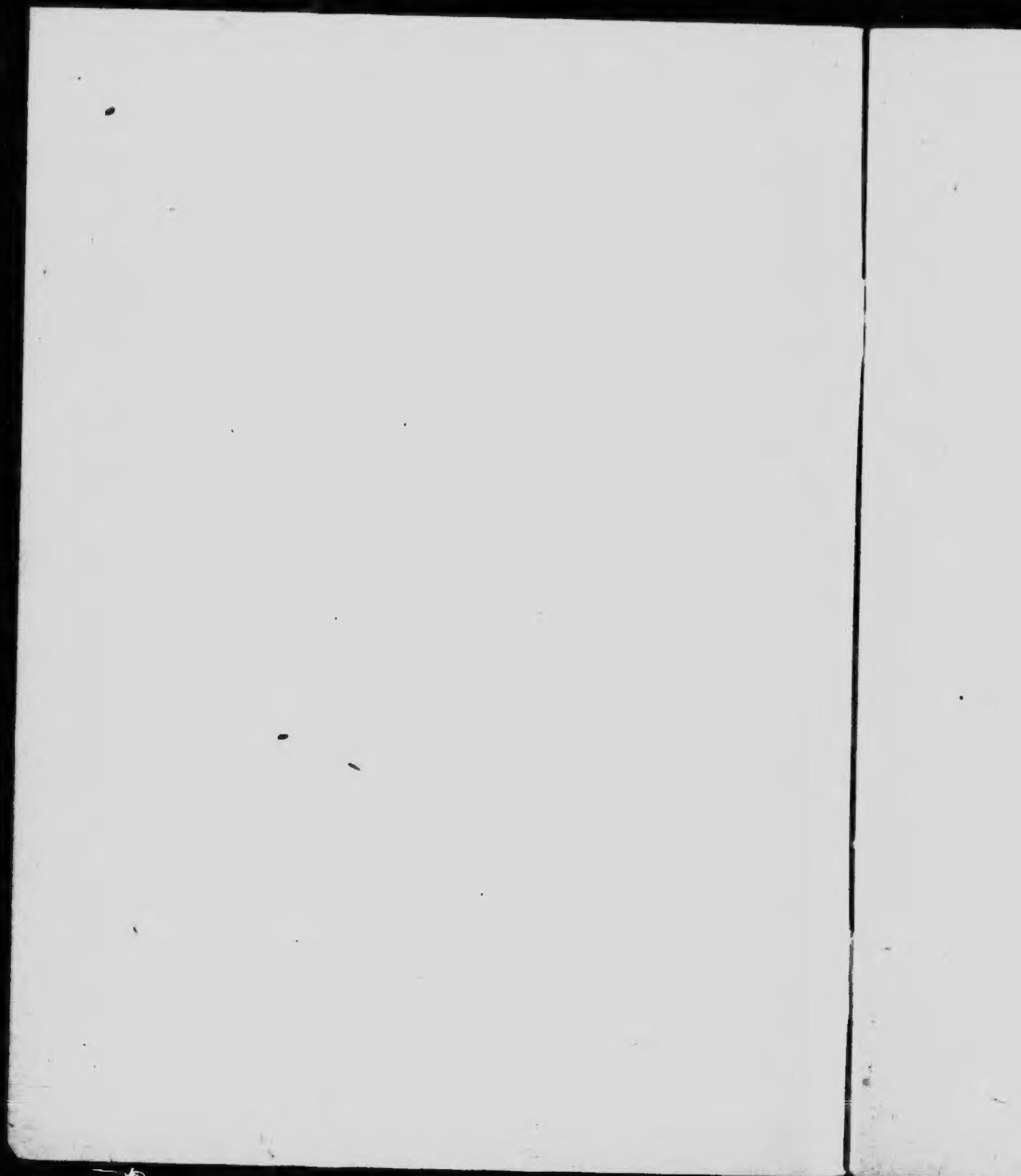
1910

P***

M. Webster

Невольник.

ПОСВЯТА

Думи мої молодії,
Понурії діти!
І ви мене покинули!...
Пустку натопити
Нема кому... Остав ся я,
Та не сиротою,
А з тобою, молодую,
— Раю мій, покою,
Моя зоре досвітняя,
Єдина думо
Пречистая! Ти вітаєш,
Як у того Нуми
Тая німфа Егерія:
Так ти, моя зоре,
Просияєш надо мною,
Ніби заговориш,
Усміхнеш ся. Дивлю ся я —
Нічого не бачу.
Прокину ся — серце плаче,
І очи заплачуть.
Спасибі, зіронько!

Минає
Неясний день мій, вже смеркає;
Над головою вже несе
Свою неклепаную косу
Косар непевний; мовчки скосить;
А там — і слід мій занесе
Холодний вітер. Все минає!...
Згадаєш може, молодая,

Вилиту сльозами
Мою думу, і тихими,
Тихими річами
Проговориш: »я любила
Його на сїм сьвіті,
Йї на тїм сьвіті любити-му...«
О мій тихий сьвіте,
Моя зоре вечірняя!
Я буду вітати
Коло тебе, і за тебе
Господа благати!

I.

Той блукає за морями,
Сьвіт пережожає,
Долї, доленьки шукає:
Немає, немає,
Мов умерла! А той рветь-ся
З усієї сили
За долею... от-от догнав,
І — бебех в могилу!
А в иншого сїромахи
Нї хати нї поля,
Тільки торба; а з торбини
Виглядає доля,
Мов дитинка; а він її
Лає, проклинає
І за чвертку закладає, —
Нї, не покидає!
Як репях той, учепить ся
За латані поли,
Та й збирає колосочки
На чужому полі;
А там — снопи, а там — скирти,
А там — у палатах
Сидить собі сїромаха,
Мов у своїй хатї.
Такая-то доля тая, —
Хоч і не шукайте!
Кого схоче, сама найде,
У колисцї найде.

Ще на Україні веселі
І вольнії пишались села
Тогдї, як праведно жили
Старий козак і діток двоє.
Ще за Гетьманшини старої
Давно се діялось колись.

Так коло полудня, в неділю,
Та на Зелених ще й святах,
Під хатою в сорочці білій
Сидів, з бандурою в руках,
Старий Козак.

— »І так, і сяк!«

Старий міркує, розмовляє:
»І треба б,« каже, »й трохи шкода!
А треба буде; два-три годи
Нехай по світу погуляє
Та сам своєї пошукає,
Як я шукав колись... Ярино!
А де Степан?« — »А он під тином,
Неначе вкопаний стоїть!«
— »А я й не бачу! А ідїть
Лишень сюди, та йдїть обое!
А нуте, діти, оттакої!«
І вдарив по струнах.

Старий грає, а Ярина
З Степаном танцює;
Старий грає, примовляє,
Ногами тупцює.

»Як-би мені лиха та лиха,
Як-би мені свекрівонька тиха,
Як-би мені чоловік молодий,
До другої не ходив, не любив!

Ой гоп, чики-чики!
Та червоні черевики,
Та троїстїї музики:

Од віка і до віка
Я любила б чоловіка!

Ой гоп! Заходивсь,
Зробив хату, оженивсь,

І піч затопив .
І вечерять наварив.
— А нуте, діти, оттакої!«
І старий підняв ся;
Як ударить, як ушкварить,
Аж у боки взяв ся!

»Чи так, чи не так,
Уродив постирнак,
А петрушку
Криши в юшку,
Буде смак, буде смак!
Ой так, таки так,
Оженив ся козак;
Кинув хату
І кімнату,
Та й потяг у байрак.

— Ні, не та вже! підгопталась
Стара моя сила;
Утомив ся. А все се ви
Так розворушили.
О, бодай вас! Що-то літа!
Ні вже, не до-ладу...
Минуло ся. Іди лишень
Полудновать лагодь;
Гуляючи, як той казав,
Шматок хліба з'їсти.
Іди ж, доню! — А ти, сину,
Послухаеш вісти.
Сїдай лишень! Як убили
Твого батька Івана
В Шляхетчині, то ти ще був
Маленьким, Степане.
Ще й не лазив.« — »То я не син?
Я чужий вам, тату?« —
— »Та не чужий! стрівай лишень!
От, умерла й мати,
Таки твоя, а я й кажу
Покійній Марині,
Моїй жінці: А що? кажу,
Возьмем за дитину —

Тебе б отсе? — Добре, каже
Покійна Марина:
Чому не взять? — Взяли тебе
Ми, та й спарували
З Яриночкою до купи.
А тепер осталося
Ось-що робить: ти на літі,
І Ярина зріє;
Треба буде людей шукать
Та що-небудь діять.
Як ти скажеш? — «Я не знаю,
Бо я думав... тее...»
— »Що Ярина сестра тобі?
А воно — не тее;
Воно просто: любіте ся,
Та й з Богом до шлюбу!
А поки що, треба буде
І на чужі люди
Подивитись, як там живуть:
 Чи орють,
Чи на неораному сіють,
І просто жнуть
І немолочене віють,
Та як і мелють і їдять —
 Все треба знать.
Так от-як, друже: треба в люти
 На рік, на два пійти
 У наймити;
Тогді й побачимо, що буде.
Бо хто не вміє заробить,
То той не вміти-ме й пожить.
А ти як думаєш, небоже?...
Не думай! коли хочеш знать,
Де лучше лихом торгувать,
Іди ти в Січ! Як Бог поможе,
Там наїси ся всіх хлібів;
Я їх чимало попоїв:
І досі нудно, як згадаю!
Коли здобудеш, принесеш;
А коли згубиш, поживеш
Мое добро! Та хоч звичаю

Козацького набереш ся
Та побачиш сьвіта,
Не такого, як у бурсі,
А живі мисліте
З товариством прочитаеш,
Та по-молодечи
Будеш Богу молити ся,
А не по-чернечи
Харамаркать. Оттак, сину!
Помолившись Богу,
Осїдлаеш буланого,
Та й гайда в дорогу!
Ходім лишень полудновать.
Чи ти вже, Ярино,
Змайструвала нам що-небудь?
Оттаке-то, сину!...«
— »Уже, таточку!« озвалась
Із хати Ярина.

II.

Не їсть ся, не петь-ся, і серце не беть-ся,
І очи не бачать, не чуть голови
Неначе немає, ніби неживий:
Замість шматка хліба, за кухоль береть-ся.
Дивить ся Ярина та нишком сьмієть-ся.
— »Що се йому стало? Ні їсти, ні пити,
Нічого не хоче! Чи не занедужав? —
Братіку Степане! що в тебе болить?«
Ярина питає. Старому байдуже,
Ніби-то й не чує. — »Чи жать, чи не жать,
А сїяти треба!« старий промовляє
Ніби-то до себе. »А нумо р. тавать!
До вечерні може ще пошкандибаю.
А ти, Степане, ляжеш спати,
Бо завтра рано треба встати
Та коня сїдлать.«

— »Степаночку, голубчику!
Чого се ти плачеш?
Усьміхни ся, подиви ся!
Хиба ти не бачиш,

Що й я плачу? Розсердив ся
Бог знає на кого,
Та й зо мною не говорить.
Утечу, ей-Богу,
Та й сховаюсь у буряні...
Скажи бо, Степане!
Може й справді нездужаєш?
Я зільля достану,
Я побіжу за бабою...
Може се з пристріту?«
— »Ні, Ярино, мое серце,
Мій рожевий квіте!...
Я не брат тобі, Ярино!
Я завтра покину
Тебе й батька, на чужині
Де-небудь загину;
А ти мене й не згадаєш,
Забудеш, Ярино,
Свого брата!« — »Схамени ся!
Їй-Богу, з пристріту!
Я не сестра? хто-ж отсе я?
О Боже, мій сьвіте!
Що тут діять? Батька нема,
А він занедужав
Та ще й умре. О Боже мій!
А йому й байдуже,
Мов сьмієть-ся. Степаночку!
Хиба ти не знаєш,
Що без тебе і таточка
І мене не стане?« —
— »Ні, Ярино, я не к:
А тільки поїду
Недалеко. А на той рік
Я до Вас приїду
З старостами, за тобою
Та за рушниками.
Чи подаєш?« — Та цур тобі
З тими старостами!
Ще й жартує!« — »Не жартую,
Їй-Богу, Ярино,
Не жартую!« — »Та се й справді

Ти завтра покинеш
Мене й батька? Не жартуєш?
Скажи бо, Степане!
Хиба й справді не сестра я?«
— »Ні, моє коханья,
Мое серце!« — »Боже ж ти мій!
Чому я не знала?
Була б тебе не любила
І не цілувала...
Ой, ой, сором! Геть од мене!
Пусти мене! Бачиш,
Який добрий! Та пусти бо!
Єй-Богу, заплачу.«
І заплакала Ярина,
Як тая дитина,
І крізь сльози промовляла :
»Покине! покине!«

Як той явір над водою,
Степан похилив ся,
Щирі сльози козацькїї
В серці запекли ся,
Мов у пеклі. А Ярина
То клене, то просить,
То замовкне, подивить ся,
І знов заголосить.
Не чули ся, як смеркло ся;
І сестру і брата,
Нїби скованих до-купи,
Застав батько в хаті.

І сьвіт настав, а Ярині
Не спить ся, ридає.
Уже Степан із криниці
Коня напуває.
Й вона з відрами побігла
Нїби за водою
До криниці. А тим часом
Запорожську зброю
'Старий винїс із комори ;
Дивить ся, радіє,

Приміряє, ніби знову
Старий молодіє.
Та й заплакав. — »Зброе моя,
Зброе золотая!
Літа мої молодії,
Сило молодая!
Послужи, моя ти зброе,
Молодій ще силі,
Послужи йому так щиро,
Як мені служила!«

Вернули ся од криниці,
І Степан сідлає
Коня, свого товариша,
Й жупан надіває.
А Ярина дає зброю,
На порозі стоя;
Степан її надіває,
Та плачугь обоє.
І шаблюка, мов гадюка,
Й ратище-дрючина,
Й самопал семипяденний
Повис за плечима.
Аж зомліла, як узріла;
І старий заплакав,
Як побачив на коневі
Такого юнак
Веде коня з поводи
Та плаче Ярина;
Старий батько іде рядом,
Научає сина:
Як у війську пробувати,
Старшин шанувати,
Товариство поважати,
В табор не ховатись.
— »Нехай тебе Бог заступить!«
Як за селом стали,
Сказав батько, — та всі трое
Разом заридали.

Степан гукнув, і курява
Шляхом підняла ся.

— »Не бари ся, мій синочку!
Швидче повертай ся!«
Сказав старий. А Ярина,
Мов тая ялина
При долині, похилилась.
Мовчала Ярина,
Тільки сльози утирає,
На шлях поглядає:
Із куряви щось вигляне
І знов пропадає;
Ніби шапка через поле
Кстить ся, чорніє,
Проподає, мошечкою,
Тільки-тільки мріє,
Та й пропало. Довго, довго
Стояла Ярина
Та дивилась, чи не вирне
Знову комашина
Із куряви. Не вирнула,
Пропала. І знову
Заплакала Яриночка
Та й пішла до-дому.

III

Минають дні, минає літо;
Настала осінь, шелестить
Пожовкле листя. Мов убитий
Старий під хатою сидить:
Дочка нездужає Ярина,
Його єдина дитина
Покинуть хоче! З ким дожить,
Добити віку вікового?
Згадав Степана молодого,
Згадав свої благі літа,
Згадав — та й нищечком заплакав
Багатий сивий сирота.

— »В Твоїх руках все на світі,
Твоя всюди воля!
Нехай буде так, як хочеш —

Така моя доля!«
Старий вимовив і нишком
Богу помолив ся,
Та й пішов собі з-під хати
І в садок поплів ся.

І барвінком, і рутою,
І рястом квітчає
Весна землю, мов дівчину
В зеленому гаї.
І сонечко серед неба
Опинилось, стало,
Мов жених той молодую,
Землю оглядало.
І Ярина вийшла з хати
На світ Божий глянуть.
Ледве вийшла; усміхнеть-ся,
То піде, то стане,
Розглядає, дивуєть-ся,
Та любо, та тихо,
Ніби вчора народилась...
А лютеє лихо
В самім серці ворухнулось
І світ запалило.
Як билина підкошена,
Ярина схилилась;
Як з квіточки роса в-ранці,
Сльози полили ся.
Старий батько коло неї
Як дуб похилив ся.

Одужала Яриночка.
Ідуть люде в Київ
Та в Почаїв помолитись,
І вона йде з ними.
У Києві великому
Всіх святих благала;
У Межигорського Спаса
Тричи причащалась;
У Почаєві св'ятому
Ридала-молилась,

Щоб Степан той, доля тая,
Йй хоча приснилась.
Не приснилась!... Вернула ся.
Знову забіліла
Зима біла. За зимою
Знов зазеленіла
Весна Божа. Вийшла з хати
На сьвіт дивуватись
Яриночка, та не Бога
Сьвятого благати,
А нищечком у ворожки
Про його спитати.

І ворожка ворожила,
Пристріт замовляла,
Талан-долю та весілья
З воску виливала.
— »Он бачиш? кінь осідланий
Тупає ногою
Під козаком; а он-де йде
Дідусь з бородою
Аж до колін. Отто гроші;
Як би догадав ся
Козак оттой злякать діла...
Злякав! — та й сховав ся
За могилу, лічить гроші...
А он знову шляхом
Козак іде, ніби старець;
То, бач, ради страху,
Щоб Ляхи або Татари
Часом не спіткали.«
І радесенька Ярина
До-дому верталась.

IV.

Уже третій і четвертий
І пятий минає
Немалий рік, а Степана
Немає, немає!
І стежечка-доріжечка,

Ярсм та горою
Утоптана до ворожки,
Поросла травою.
Нема його! У черниці
Косу розплітає
Безталанна; коло неї
Падає, благає
Старий батько, хоч літечко,
Хоч Петра діждати,
Хоч Зеленої Неділі...

Діждались, і хату
Уквітчали гарнесенько,
І в сорочках білих
Невеселі, мов сироти,
Під хатою сіли.
Сидять собі та сумують.
Слухають: щось грає
Мов на кобзі, на улиці,
І ніби співає...

ДУМА.

»У неділю в-ранці рано
Сине море грало;
Товариство кошового
На радї прохало:
»Благослови, огамане,
Байдаки спускати,
Та за Тендер погуляти,
Турка пошукати.«

»Чайки й байдаки спускали,
Гарматами рештували,
З Дніпрового гірла широкого впливали,
Серед ночі темної,
На морі синьому,
За островом Тендером потопали, прогнали...

Один потопає,
Другий виринає,
Козацтву-товариству із синьої хвилі рукою махає
І зично гукає:

»Нехай вам, панове товариство, Бог допомагає!«
І в синій хвилі потопає, пропадає...

»Тільки три чайки, слава Богу,
Отамана курінного,
Сироти Степана молодого,
Сине море не втопило,
А в турецьку землю агарянську
Без кормил прибило.
Тогді сироту Степана,
Козака лейстрового,
Отамана молодого,
Турки-яничари ловили,
З гармати гримали,
В кайдани кували,
В тяжкую неволю завдавали...
Ой Спасе наш Межигорський,
Чудотворний Спасе!
І лютому ворогові
Не допусти впасти
В турецькую землю, в тяжкую неволю!
Там кайдани по три пуди,
Отаманам — по чотири...
І світа Божого не бачать, не знають,
Під землею камінь ламають,
Без сповіди сьвятої умирають,
Як собаки здихають.

»І згадав сирота Степан в неволі
Свою далеку Україну,
Нерідного батька старого,
І коника вороного,
І нерідну сестру Ярину...
Плаче, ридає,
До Бога руки здіймає,
Кайдани ламає,
Утікає на вольную волю...

Один потапає,
Другий вириває...

Уже на третьому полі
Турки-яничари догнали,
До стовпа вязали,
Очи виймали,
Гарячим залізом випікали,
В кайдани кували,
В тюрму посадили
Та й замуrowали...«

V.

От-так на улиці, під тином,
Ще молодий кобзар стояв
І про невольника співав.
За тином слухала Ярина,
І не дослухала — упала.

— »Степаночку! Степаночку!«

Кричала, ридала:

»Степаночку, моє серце!

Де-ж се ти барив ся?

Тату! тату! ідіть сюди,

Ідіть, подивіть ся!« —

Прийшов старий, розглядає,

І свого Степана

Не пізнає: таке з його

Зробили кайдани!

— »Сину ти мій безталанний!

Моя ти дитино!

Де ти в світі погибаєш?

Сину мій єдиний!«

Плаче старий та ридає,
Й Степан сліпий плаче,
Невидющими очима
Мов сонце побачив.
І беруть його під руки
І ведуть у хату,
І витає Яриночка
Мов рідного брата;
І голову йому змила
І ноги умила,

Отам на улиці, під тиною
Ще молодий кобзар стояв...

І в сорочці тонкій, білій
За стіл посадила;
Годувала, напувала,
Положила спати
У кімнаті, — і тихенько
Вийшла з батьком з хати.

Через тиждень без старостів
За Степана свата
Старий свою Яриночку, —
І Ярина в хаті...
—» Ні, не треба, мій таточку,
Не треба, Ярино!«
Степан каже: »Я загинув,
На віки загинув!
За-що ж свої молодії
Ти літа погубиш
За калікою, Ярино?...
Насьміють ся люде,
І Бог сьвятий покарає,
І прожене долю
З сії хати веселої
На чужее поле.
Ні, Ярино! Бог не кине
І знайде дружину;
А я піду в Запороже:
Там я не загину, —
Нагодують.«

— »Ні, Степане,
Моя ти дитино!
І Господь тебе покине,
Як ти нас покинеш.
Оставай ся, Степаночку!
Коли не хоч братись,
То так будем: я — сестрою,
А ти будеш братом,
І дітьми йому обоє,
Батькові старому.
Не йди од нас, Степаночку,
Не кидай нас знову!

Не покинеш?...« — »Ні, Ярино!«
І Степан остав ся.

Зрадів старий мов маленький,
Аж за кобзу взяв ся;
Хотів вшкварить метелицю
З усієї сили,
Та не вшкварив...

Під хатою

Усі трое сіли.

»Роскажи ж ти нам, Степане,
Про свою недолю;
Бо й я таки гуляв колись
В турецькій неволі.«

— »Отто-ж мене, вже сліпого,

На сьвіт випускали
З товариством. Товариство
На Січ прямувало

І мене взяло з собою,

І через Балкани

Простали ми в Україну

Вольними ногами;

А на тихому Дунаю

Нас перебігають

Січовики-Запорожці

І в Січ завертають...

І розказують і плачуть,

Як Січ руйновали,

Як Москалі срібло-злото

І сьвічі забрали

У Покрови; як козаки

В-ночі утікали,

І на тихому Дунаю

Невим Кошем стали;

Як цариця по Києву

З Нечосом ходила,

І Межигорського Спаса

В-ночі запалила,

І по Дніпру у золотій

Галері гудяла,

На пожар той поглядала,

Нишком усьміхалась.

І як степи запорожські
Тоді поділили,
І панам на Україні
Люд закріпостили...
Як Кирило з старшинами
Пудром осипались
І в цариці, мов собаки,
Патинки лизали.
Оттак, тату! Я щасливий,
Що очей не маю,
Що нічого того в світі
Не бачу й не знаю...
Ляхи були, усе взяли,
Кров повипивали,
А Москалі і світ божий
В путо закували.

»Оттаке-то! Тяжко, тату,
Із своєї хати
До Турчина поганого
В сусіди прохатись!
Тепер, кажуть, в Слободзеї
Останки збирає
Головатий, та на Кубань
Хлопців підмовляє...
Нехай йому Бог допоможе!
А що з того буде —
Святий знає! Почуємо,
Що розкажуть люде.«

Оттак вони, що день божий,
У двох розмовляли
До півночи, а Ярина
Господарювала,
Та святих оттих благала...
Таки-ж ублагала:
На всеїдній у неділю
Вона спарувалась
З сліпим своїм...

Такее-то
Скоїлось на світі,

Мої любі дівчаточка,
Рожевії квіти!
Такее-то! Одружились
Може воно й не до ладу,
Мої молодії.
Та що маю діять,
Коли таке сподіялось?

Рік уже минає,
Уже й другий. З дружиною
Ярина гуляє
По садочку. Старий батько
Сидить коло хати,
Та вчить внука пузанчика
Чолом оддавати...

VI. ЕПІЛОГ.

Отсе і вся моя дума...
Не здивуйте, люде!
Те, що було, минуло ся
І знову не буде.
Минули ся мої сльози,
Не рветь-ся, не плаче
Поточене старе серце,
І очі не бачать
Ні тихої хатиночки
В забутому краю,
Ні тихої долиночки,
Ні темного гаю;
Ні дівчини молодії
Йї малої дитини
Я не бачу щасливої:
Все плаче, все гине!
І рад би я сховати ся,
Але де? — не знаю.
Скрізь неправда, де не гляну,
Скрізь Господа лають!
Серце вяне, засихає,
Замерзають сльози...
І втомивсь я одинокий,

На самій дорозі...
Оттаке-то! Не здивуйте,
Що вороном кричу:
Хмара сонце заступила,
Я світа не бачу.
Ледве-ледве о півночі
Серцем прозираю,
І немощну мою думу
За світ посилаю,
Сцілющої й живущої
Води пошукати:
Як інколи, то й принесе
І покропить в хаті,
І засвітить огонь чистий,
І сумно і тихо
Розкаже про весілля,
Звертає на лихо...

Тепер мені про сліпого
Сироту кінчає,
Але як довести краю,
І сама не знає:
Бо не було того дива
Може спокон-віку,
Щоб щаслива була жінка
З сліпим чоловіком.

Отже сталось таке диво!
Год, другий минає,
Як побрались; а дивіть ся —
В купочці гуляють
По садочку. Старий батько
Сидить коло хати
Та вчить внука маленького
Чолом оддавати.

С. Марієвське,
16. X. 1845.

РУСЬКО-АНГЛІЙСЬКИЙ ЛИСТІВНИК

З залученою збірці різних урядових листів, приписів поштових правля етикет (товариських приписів) щоденного життя, контрактів, оголошень, векслів (нотів), правних приписів що до видавання векслів, приповідок і діалектів саричів руських ан-гліських і т. п.

В оправі коштує \$1.00

ГОРАДНИК ДЛЯ ЗАЛЮБЛЕНИХ

або як писати любовні листи і поучене як поводитись в часі кохання, з додатком любовних віршів, промов, та желань на кох. Пісн. 35 н.

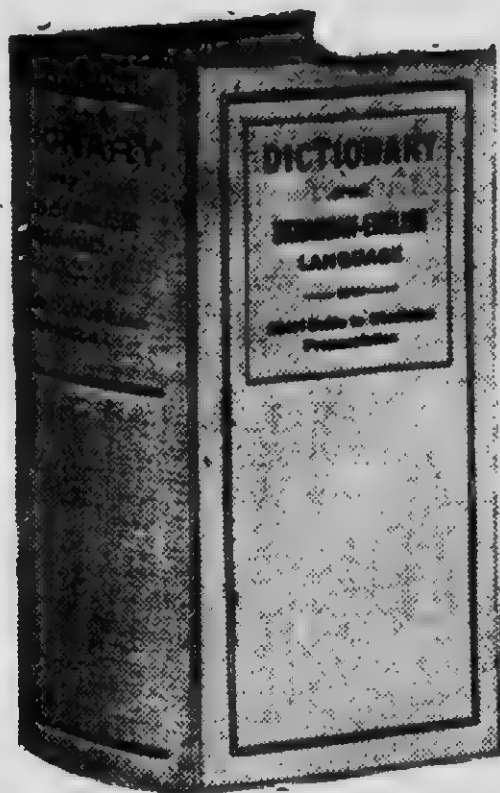
ЛЮБОВНІ КАРТКИ з красивими українськими любовними віршами, 12 штук 50 ц., 25 штук \$1.00.

ПРОМОВИ І ДЕКЛЯМАЦІЇ на хрестинах, заручинах і весілю. Ціна одного примірника	10 ц.
Буквар для українських шкіл	25
Читанка для публичних шкіл, ч. II.	30
Методична граматики української мови	40
Історія біблійна, з образами	50

Дивіться по каталогах книжок на адресу:

Ruska Knyharnia

848-854 Main Street . . . Winnipeg, Canada

ПЕРШИЙ І ОДИНОКИЙ ТОГО РОДА
**УКРАЇНСЬКО-АНГЛІЙСЬКИЙ
СЛОВАРЕЦЬ**

що обнімає 1600 сторін друку, з повною граматиною, азбукою друкованою і писаною, — і, — що найважливіше, — з висловом англійських слів.

Се є перше таке видане в українській мові.

Словарець сей є конечно потрібний для кожного Українця. Видавництво не жаліло висипати суму гроша на те, щоб словар відповідав вимогам нашої суспільности. Щоб скоро знайти потрібне слово, на те є поазбучний реджістер так в українській як і англійській частині. Ціна його є \$2.00

Пишіть по каталюг книжок і музичних інструментів:

Ruska Knyharnia
848-850 Main St. Winnipeg, Man.

Образи народні.

Нераз вже були на Україні образи українські і картини, але не було ще таких, які власне тепер можна набути

В РУСЬКІЙ КНИГАРНІ.

Гляньмо наперед на образи!

Се два прекрасні, великі образи: **ПЕРШИЙ** — се славний малюнок українського артиста-малюва п. Івасюка:

ВІЗД БОГДАНА ХМЕЛЬНИЦЬКОГО ДО КИЄВА;

а **ДРУГИЙ** — се славний малюнок українського артиста-малюва п. Красіцького:

За тими обома образами великий попит був не лише в старім краю, але і в Канаді, і в Америці, однак тепер з причини війни тяжко їх спровести зі старого краю. Та удаło ся українському Бюрови в першій американській фірмі в Нью Йорку виконати пречудні репродукції тих образів у такій величності як були в старім краю на найліпшій, тривкій, картоновій папері. Репродукції виконано так званим «світло-друком», що виглядають наче оригінали.

ВЕЛИЧИНА ОБРАЗІВ ТАКА: високі на 28 цалів, а довгі на 22 цалі.

**ЦІНА (ВЖЕ З ПЕРЕСИЛКОЮ) ЗА ОДИН ОБРАЗ \$1.50;
ЗА ДВА ОБ'АЗИ \$2.50.**

Сі образи можуть бути прикрасою галі і приватних кімнат. Надають ся навіть до прикрас галі підчас концертів і свят Шевченківських.

Тарас Шевченко	50ц.
Іван Франко	50ц.
Богдан Хмельницький	50ц.
Іван Котляревський	50ц.
Михайло Павлик	50ц.
Михайло Павлик	50ц.
Найбільші Сини України	25ц.
Миротлав Січинський	25ц.

Ruska Knyharnia
848-850 Main St. Winnipeg, Man.

Про полові справи.

Книжочка лікарська котру кождий повинен поєсчитати і научити ся дечого пожиточного для свого життя. — Ся книжка кождому предатна. — Ціна..... 30ц

Порадник Лікарський. — Ціна..... 20ц

З Життя Первісного Чоловіка і Сучасних Дикунів. — В. Лупкевич. — Переклада Олена Охримович-Залізняка. — 8 28 рисунками в тексті.

Вже сам заголовок книжки каже сподівати ся, що говорять ся там про дуже цікаві річи, бо і хтож не цікавий знати, як жили наші прародичі або й теперішні дикі люди, про яких такі дива кождий чує ще в дитинстві. Книжочка позісена на тридцять розділів, а в кождім з них говорять ся про якусь иншу сторону життя наших поселенців або теперішних дикунів. До кождого розділу додано кілька образків, які пояснюють ще ліпше те, що написано. — Ціна 25ц

Життя. — Написав Гнат Хоткевич.

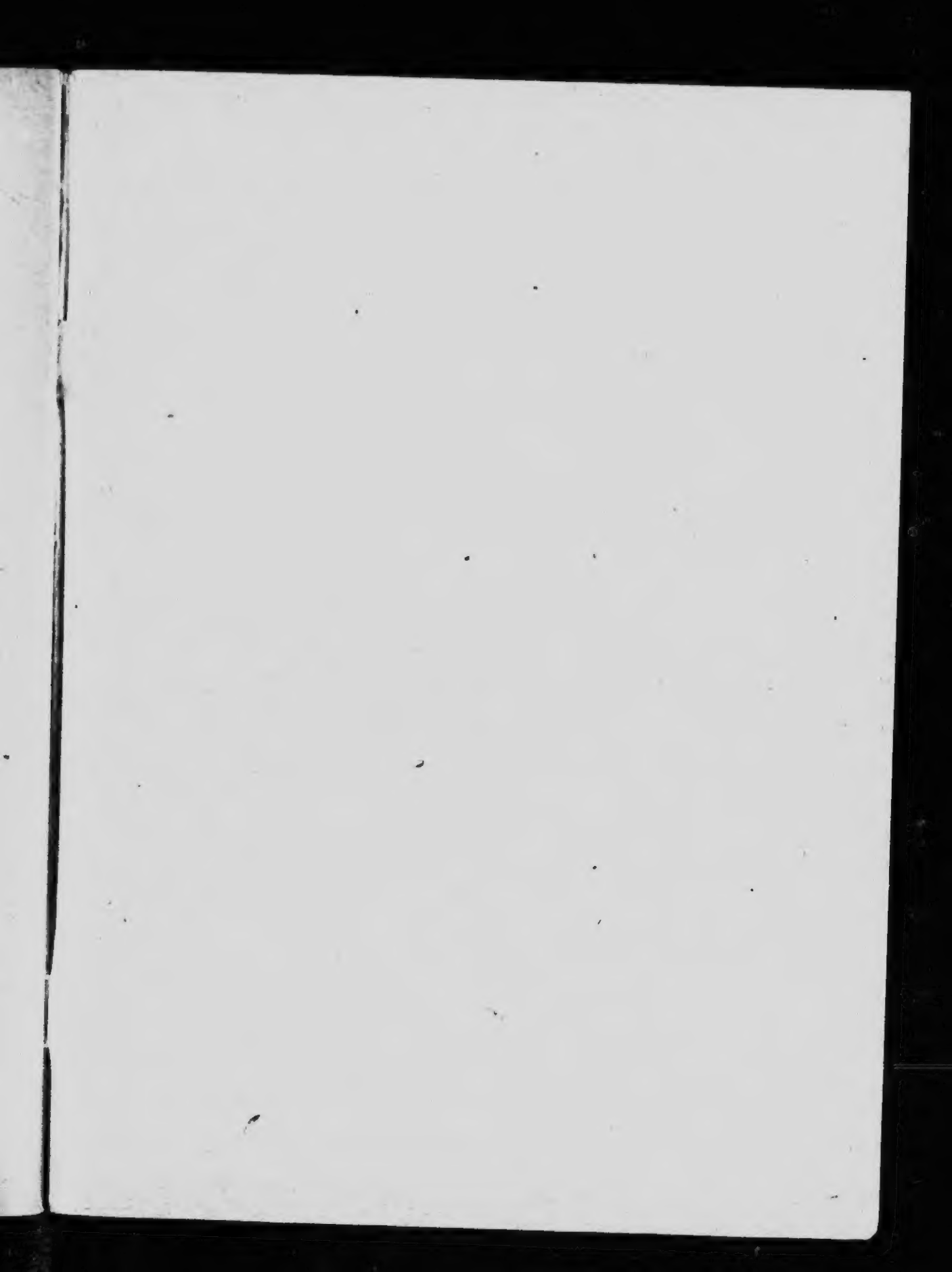
Книжочка не велика, написана однак дуже цікаво і легко. — Що таке життя? Питане легко а так трудно на него відповісти. А прецінь нема місця на землі, де би не було вічного життя. Чи підете на далеку північ, в царство вічних снігів та ледів, чи до вгорілих під сонцем пустинь полудня, де на тисячі миль нема каплі води, чи підіймете ся на високі, найвищі на землі гори, чи спустите ся на яку тільки можливо глибину — всюди знайдете життя. — Питане: що таке життя? — Ціна..... 15ц

Поміж Землею а Небом. — Написав Микола Чайковський. Автор приступно розвідує про найважнійший здобуток людського розуму, про завойоване людиною воздуха. На вступі дає загальні відносини про літання взагалі: длячого одні сотворили літають а другі ні, про воздух і воздушні тіла, як літають птиці, різні роди приладів до літання. В кінці говорять про балони і літаки себго машини до літання. Численні ілюстрації улегнуть зрозуміне прочитаного. — Ціна..... 10ц
Важніші Права Канади. — Зібрані для українських фермерів і робітників. — Ціна..... 35ц

RUSKA KNYHARNIA

848-850 Main St.

Winnipeg, Man.

Ілюстрована Шевченківська бібліотека.

1. Причиняла. 3 2 малюнками і портретом.	14. Москалева криниця. 3 1 малюнком і портр.
2. Катерина. 3 3 малюнками і портретом.	15. Варнак. 3 1 малюнком і портретом.
3. Тополя. 3 1 малюнком і портретом.	16. Титарівна. 3 1 малюнком і портретом.
4. Гайдамаки. 3 15 малюнками і портретом.	17. Марина. 3 1 малюнком і портретом.
5. Черниця Маріяна. 3 1 малюнком і портретом.	18. Согилик. 3 1 малюнком і портретом.
6. Утоплена. 3 1 малюнком і портретом.	19. Петрусь. 3 1 малюнком і портретом.
7. Гамалія. 3 1 малюнком і портретом.	20. Тарасова ніч. — Іван Підкова. — Перебендя. 3 2 малюнк. і портрет.
8. Сова. 3 1 малюнком і портретом.	21. Русалка. — Як би тобі довелося 3 2 малюнками і портретом.
9. Бретик або Іван Гус. 3 1 малюнком і портр.	22. Назар Стодоля. 3 2 малюнками і портретом.
10. Невольник. 3 2 малюнками і портретом.	23. Збірник дрібних віршів. 3 7 малюнками і портр.
11. Наймичка. 3 2 малюнками і портретом.	24. Збірник дрібних віршів про Україну та козацтво. 3 4 малюнками і портретом.
12. Відьма. 3 1 малюнком і портретом.	
13. Княжна. 3 1 малюнком і портретом.	

За всі разом..... \$1.50.

Кожний свідомий Українець повинен знати ІСТОРІЮ СВОГО КРАЮ.

Видавництво «Канад. Фармера» в порозуміння з Руською Книгарнею у Вінніпегу передрукувало старокрасне видане
Проф. М. Грушевського

ІЛЮСТРОВАНУ ІСТОРІЮ УКРАЇНИ

в комплекті. Історія є популярна і зрозуміла для кожного. В старім краю випродано два видання, тепер вже час щоби по 4-ох літах появилася третій наклад. Є це величезна книга, має 516 сторін, 416 образків. — Ціна \$3.00.

Замовлення висилайте на адресу:

Ruska Knyharnia

848-850 Main St.

Winnipeg, Man.